

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **K.K.**,
skazanego za czyn z art. 258 § 1 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej,
na posiedzeniu w dniu 23 października 2024 r.,
kwestii dopuszczalności kasacji obrońcy skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 21 listopada 2023 r., II AKa 138/23,
co do tego skazanego utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Koninie
z dnia 15 czerwca 2022 r., II K 47/19,

p o s t a n o w i ł:

- 1. na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 i 4 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. pozostawić kasację bez rozpoznania,**
- 2. obciążyć skazanego K.K. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

Na skutek kasacji obrońcy skazanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 listopada 2023 r., II AKa 138/23, co do tego skazanego utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Koninie z dnia 15 czerwca 2022 r., II K 47/19, przed Sądem Najwyższym zawisła sprawa m.in. K.K., który został uznany za winnego czynów kwalifikowanych: z art. 258 § 1 k.k.; z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia

29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j.: Dz. U. z 2023 r., poz. 1339 ze zm.; dalej: u.p.n.) i art. 61 u.p.n. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., za które wymierzono mu prawomocnie karę łączną 150 stawek dziennych grzywny, po 100 zł każda stawka oraz – w związku ze skazaniem za czyn kwalifikowany m.in. z art. 53 ust. 2 u.p.n. – karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat oraz przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa w kwocie 353867 zł (punkty 33-38 wyroku Sądu Okręgowego).

W kasacji obrońca określił zakres zaskarżenia jako „co do pkt 37 wyroku”, tj. co do rozstrzygnięcia w zakresie przepadku i zarzucił „rażącą obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na lakonicznym odniesieniu się do zarzutu apelacji, nierozpoznanie go merytorycznie, w tym nierozważeniu wysokości przyjętej korzyści majątkowej jaką miał osiągnąć oskarżony K.K. z popełniania przestępstwa opisanego w pkt 34 oraz braku prawidłowego ustalenia osiągniętej korzyści przy jednoczesnym zaniechaniu należytej argumentacji i prawidłowego uzasadnienia wyroku we wskazanym zakresie”. Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania. W kasacji zawarto także wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku.

W odpowiedzi na kasację obrońcy K.K. prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę skazanego kasacja okazała się niedopuszczalna, dlatego też Sąd Najwyższy pozostawił ją bez rozpoznania.

Zgodnie z art. 531 § 1 k.p.k. Sąd Najwyższy pozostawia bez rozpoznania przyjętą kasację, jeżeli nie odpowiada ona przepisom wymienionym w art. 530 § 2 k.p.k. lub gdy przyjęcie kasacji nastąpiło na skutek niezasadnego przywrócenia terminu. Jednocześnie zgodnie z art. 429 § 1 k.p.k., do którego odsyła powołany art. 530 § 2 k.p.k., odmowa przyjęcia środka odwoławczego następuje m.in. jeżeli jest on niedopuszczalny z mocy ustawy. Kasacja obrońcy skazanego K.K. została przyjęta do rozpoznania zarządzeniem upoważnionego Sędziego Sądu

odwoławczego (k. 20524 akt głównych). Z uwagi na treść art. 531 § 1 k.p.k., pomimo formalnego przyjęcia kasacji, Sąd Najwyższy nie jest zwolniony od obowiązku zbadania czy kasacja odpowiada przepisom wymienionym w art. 530 § 2 k.p.k., w tym czy jest dopuszczalna w świetle obowiązującego prawa – art. 429 § 1 k.p.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 lipca 2024 r., IV KK 246/24).

Z uwagi na fakt, że w niniejszej sprawie wobec K.K. prawomocnie orzeczono kary jednostkowe oraz karę łączną grzywny, a także karę jednostkową pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, podstawy kasacyjne były zawężone do tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych z art. 439 § 1 k.p.k. (art. 523 § 2 i § 4 pkt 1 k.p.k.). Kasacja obrońcy skazanego nie zawierała zarzutów wskazujących na uchybienia z art. 439 § 1 k.p.k. Jedyny zarzut kasacji dotyczył rażącego naruszenia prawa procesowego – rzetelności kontroli odwoławczej. Nie był on ani formalnie (poprzez literalne wskazanie w jego treści), ani merytorycznie zarzutem wskazującym na uchybienie o randze tzw. bezwzględnej przyczyny odwoławczej. Dlatego też kasację obrońcy skazanego należało uznać za niedopuszczalną, a w konsekwencji pozostawić bez rozpoznania z uwagi na treść art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 i 4 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k.

Niczego w tej kwestii nie zmienia to, że kasacja obrońcy skazanego dotyczyła wyłącznie rozstrzygnięcia w przedmiocie przepadku, skoro, jak już wskazano powyżej, to od rozstrzygnięcia co do kary ustawodawca uzależnił możliwość wniesienia kasacji na korzyść skazanego wskazującej na rażące naruszenie prawa inne niż bezwzględne powody odwoławcze. Możliwość wniesienia takiej kasacji na korzyść skazanego została ograniczona do sytuacji skazania na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Powyższe determinuje także dopuszczalność kasacji wniesionej od jednego z rozstrzygnięć uzależnionych od rozstrzygnięcia głównego, tak jak w tym przypadku od rozstrzygnięcia w przedmiocie przepadku.

Rozstrzygnięcie o kosztach z punktu 2 uzasadnia art. 637a k.p.k. w zw. z art. 637 § 1 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

Z uwagi na stwierdzenie niedopuszczalności kasacji i w konsekwencji pozostawienie jej bez rozpoznania, bezprzedmiotowym było rozstrzyganie w przedmiocie wniosku o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku wydanego wobec skazanego.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w części dyspozytywnej postanowienia.

WB.

[ał]